

УДК 378.047:001.8:338.48:364.446

ХАРАКТЕРИСТИКА БАЗОВИХ ПОНЯТЬ ДОСЛІДЖЕННЯ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ТУРИЗМОЗНАВСТВА ДО ОРГАНІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Люта Д.А., аспірант

Запорізький національний університет, вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, Україна

man.darynka@ukr.net

У статті розкрито значення таких понять, як соціальний туризм, формування готовності, фахівець з туризмознавства. Проведено дослідження літературних джерел щодо тлумачення базових понять з точок зору педагогіки, психології, філософії. Проаналізовано зв'язок цих понять у проведеному дослідженні.

Ключові слова: соціальний туризм, формування готовності, фахівець з туризмознавства.

ХАРАКТЕРИСТИКА БАЗОВИХ ПОНЯТИЙ ИССЛЕДОВАНИЯ ФОРМИРОВАНИЯ ГОТОВНОСТИ БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ПО ТУРИЗМОВЕДЕНИЮ К ОРГАНИЗАЦИИ СОЦИАЛЬНОГО ТУРИЗМА

Лютая Д.А.

Запорожский национальный университет, ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина

man.darynka@ukr.net

В статье раскрыто значение таких понятий, как социальный туризм, формирование готовности, специалист по туризмоведению. Проведено исследование литературных источников относительно толкования данных понятий с точки зрения педагогика, психологии, философии. Проанализирована связь этих понятий в проведенном исследовании.

Ключевые слова: социальный туризм, формирование готовности, специалист по туризмоведению.

CHARACTERISTICS OF BASE CONCEPTS OF RESEARCH OF FORMATION OF READINESS OF FUTURE SPECIALISTS OF TOURISM TO THE ORGANIZATION OF SOCIAL TOURISM

Lyuta D.A.

Zaporizhzhya National University, Zhukovsky str., 66, Zaporizhzhya, Ukraine

man.darynka@ukr.net

The article explores the importance of concepts such as the social tourism, formation of readiness, specialist tourism knowledge. A study of the literature concerning the interpretation of these concepts from the point of view of pedagogy, psychology, philosophy. The relation of these concepts in the research.

Key words: social tourism, formation of readiness, specialist tourism knowledge.

Постановка проблеми. Важливою складовою туристської діяльності в Україні є соціальний туризм. Це організація змістовного оздоровлення та відпочинку широких верств населення за найнижчими доступними цінами.

Упродовж останніх років розвитком соціального туризму опікуються чимало структур, об'єднань, підприємств і організацій різних форм власності та відомчого підпорядкування. Однак найповніше і найефективніше соціальний туризм знаходить свій прояв у межах профспілкової системи, більшість підприємств і організацій якої входять до приватного акціонерного товариства з туризму та екскурсій «Укрпрофтур».

Соціальний туризм загалом як у світі, так і в Україні знаходиться у стадії розвитку. Як правило, цей вид туризму характеризується середньою, навіть низькою якістю обслуговування, недостатнім рівнем освіти персоналу, не досить розвиненою туристичною інфраструктурою.

Виходячи з цього, потрібно розуміти важливість дослідження формування майбутніх фахівців з туризмознавства, які будуть готові до організації соціального туризму.

Аналіз літературних джерел і публікацій. Визначення таким поняттям, як «соціальний туризм», «формування готовності», «фахівець з туризмознавства» дають такі вчені: В.Ф. Кифяк, Н.Ф. Реймерс, О.О. Бейдик, Ф.Ф. Шандор, В.А. Малахов, Т.Ф. Єфремова, С.І. Ожогов, Д.Н. Ушаков та багато інших. Також, тлумачення наших понять можна знайти в багатьох словниках та енциклопедіях. Слід зазначити, що деякі з понять мають свої визначення у законах України.

Мета статті. Охарактеризувати базові поняття дослідження формування готовності майбутніх фахівців з туризмознавства до організації соціального туризму.

Виклад основного матеріалу дослідження. Насамперед з'ясуємо наукові підходи до визначення дефініції «соціальний туризм». У зв'язку з цим, насамперед зупинимося на тлумаченні поняття «туризм», яке, згідно із законом «Про туризм», розуміється як тимчасовий виїзд особи з місця проживання з оздоровчою, пізнавальною, професійно-діловою метою, без здійснення оплаченої діяльності в місці, куди особа від'їжджає [7].

За визначенням Всесвітньої туристичної організації (ВТО), туризм є похідним від французького «tour» (прогулянка, поїздка) і являє собою подорож у вільний час, один із видів активного відпочинку [10].

Наприклад, В.Ф. Кифяк та Н.Ф. Реймерс тлумачать туризм як будь-яку подорож з метою відпочинку і знайомства з новими регіонами й об'єктами, а О.О. Бейдик дає таке пояснення цього терміна: туризм – це форма масового подорожування та відпочинку з метою ознайомлення з навколишнім середовищем, що характеризується екологічною, освітянською та іншими функціями [10].

Близьким за змістом до вищевикладених є визначення, згідно з яким туризм – це вид рекреації, пов'язаний із виїздом за межі постійного місця проживання, активний відпочинок, під час якого відновлення працездатності поєднується з оздоровлювальними, пізнавальними, спортивними і культурно-розважальними цілями [1].

Відтепер з'ясуємо сутність поняття «соціальний туризм», що, згідно з загальноприйнятими класифікаціями, є одним із видів туризму.

Так, на думку В.Ф. Кифяка, соціальний туризм – це подорож із метою участі в громадських заходах (мітинги, демонстрації, публічні виступи, марші) [4].

Ф.Ф. Шандор у своїх роботах користується визначенням, поданим у Законі України «Про туризм», соціальний туризм – це подорожі, що субсидуються із джерел позабюджетного фінансування та за рахунок коштів, що виділяються з державного бюджету на соціальні потреби [1].

У Манільській декларації вказується, що «соціальний туризм – це мета, до якої суспільство повинне прагнути в інтересах менш забезпечених громадян» [2].

Отже, соціальний туризм – це організація змістовного оздоровлення та відпочинку широких верств населення за найнижчими доступними цінами, зорієнтованими лише на потреби відновлення матеріальної бази.

Відстежимо філософські погляди на туризм як на соціальне явище, адже вони, безперечно, зумовлюють необхідність перегляду традиційного розуміння туризму як індустрії подорожей і відпочинку, надають такому розумінню ширшого гуманістичного сенсу. Людина, яка подорожує (вчений, бізнесмен, прочанин, відпочиваючий, країнознавець, спортсмен-альпініст, «шукач пригод»), є не просто споживачем туристського продукту, яка переміщується у просторі та часі, а індивідуальністю, яка під час мандрівок, поїздок, походів, відвідувань долучається до світу природи і культурних артефактів, «ціннісних

галактик» інших країн і народів. Така особистість є епіцентром філософських рефлексій туризму [11].

У сучасному світі туризм – це багатогранне явище, тісно пов'язане з економікою, історією, географією, архітектурою, медициною, культурою, спортом та іншими науками.

Вчені Бернського університету Швейцарії, а саме професори В. Хунцікер і К. Крапф, визначили поняття «туризм» як ряд явищ і взаємовідносин, які виникають у результаті подорожування людей доти, доки це не призводить до постійного перебування й отримання будь-якої вигоди. Слід зазначити, що пізніше це визначення було прийняте Міжнародною асоціацією наукових експертів з туризму.

В.А. Малахов визначає туризм як шляхетний вияв людської присутності у світі [16].

На думку науковців, за своєю природою туризм є мультидисциплінарним, багатфакторним явищем. Його можна подати у вигляді ланцюга, який поєднує такі поняття, як інфраструктура, гостинність, воля пересуватись, якість турпродукту; від якості кухні, до якості навколишнього середовища, підготовки кадрів, транспорту, ефективності комунальних служб, служби безпеки туристів. Туризм водночас виступає як галузь господарства, складний міжгалузевий комплекс, де формується і реалізується туристський продукт, як вид економічної діяльності, як самодіяльність людей, їх спосіб життя, своєрідне хобі [4].

Деякі вчені дають таке визначення туризму – це і бізнес, і відпочинок, і комунікація, і інформація, і навчання, і професія, і навіть спосіб життя.

Отже, філософське осмислення туризму передбачає з'ясування його гносеологічних, соціальних, аксіологічних, духовно-культурних, інтеграційних, комунікативних функцій [9].

У психології під туризмом зазвичай розуміють дві мало дотичні області – це, по-перше, цілеспрямована або безцільна, більш або менш тривала життєдіяльність людини або групи людей в умовах дикої природи, і, по-друге, подорожі-екскурсії містами і селами з метою огляду рукотворних і нерукотворних пам'яток з проживанням в готелі, харчуванням у ресторанах, їдальнях, тощо.

Загалом, говорячи про психологію туризму, йдеться про стан душі людини, який знаходиться в умовах дикої природи або готується до перебування в цих умовах.

Тож, туризм можна визначити, як здійснення туристської активності та організацію туристичної діяльності, що спрямована на задоволення рекреаційних, пізнавальних, економічних та духовних потреб особи шляхом переміщення соціальних суб'єктів в соціальному просторі.

Над тлумаченням поняття «готовність» працювали такі вчені: С.Л. Рубінштейн, Д.М. Узнадзе, А.Ф. Линенко, В.Г. Гладких, М.С. Ємець та ін.

У працях С.Л. Рубінштейна, готовність до діяльності визначається вже як комплекс здібностей, які включають до структури різні властивості та якості особистості, причому здібність виступає як загальна категорія щодо цих властивостей та якостей. У своїх працях Д.М. Узнадзе підкреслює, що готовність – суттєва ознака установки, яка виявляється в усіх випадках поведінкової активності суб'єкта [12].

На думку А.Ф. Линенко, готовність розуміється як цілісне утворення, яке характеризує емоційно-когнітивну і вольову мобілізаційність суб'єкта в момент його включення в діяльність певного спрямування [7].

Вчені В.Г. Гладких та М.С. Ємець зазначають, що готовність формується під впливом установки, яка в свою чергу, забезпечує своєрідне «налаштування» суб'єкта на майбутню діяльність [11].

Досліджуючи структуру готовності, варто розглянути працю дослідників М.І. Дьяченка та Л.О. Кандибовича. У структурі готовності вони виокремлюють такі взаємопов'язані між собою компоненти: мотиваційний – виражається в наявності потреби успішно виконувати поставлене завдання, інтересі до суб'єкта діяльності, способах її здійснення, прагненні до

успіху; орієнтаційний – включає знання та уявлення про особливості та умови діяльності; операціональний – передбачає володіння способами та прийомами діяльності, вміннями та навиками; вольовий – характеризує внутрішню потребу в управлінні діями; оціночний – передбачає самооцінку свої підготовленості і відповідності процесу розв'язання професійних завдань встановленим зразкам [13].

Готовність, на думку М.І. Дьяченко та Л.О. Кандибовича, це пристосування можливостей особистості для успішних дій на даний момент, внутрішнє налаштування особистості на певну поведінку при виконанні завдань, установка на активні та цілеспрямовані дії. Таку готовність вчені називають тимчасовою. Довготривала готовність розглядається ними як система професійно важливих якостей особистості: її досвід, знання, вміння, які необхідні для успішної роботи [13].

У свою чергу, Н.В. Іпполітова у структурі готовності до професійної педагогічної діяльності виділяє три взаємопов'язані компоненти: особистісний – характеризує ступінь морально-педагогічної готовності вчителя до професійної діяльності, відображає ступінь сформованості ціннісних орієнтацій, інтересу професії, рівень розвитку мотивації педагогічної діяльності; когнітивний компонент відображає інформованість педагога про сутність та зміст педагогічної діяльності, рівень загальнопедагогічних, методичних, спеціально-предметних знань, необхідних для ефективної професійно-педагогічної діяльності; праксикологічний компонент характеризує професійні вміння і навички, необхідні для реалізації функцій педагогічної діяльності та забезпечення її ефективності [15].

К.М. Дурай-Новаковська під готовністю розуміє систему інтегративних якостей, властивостей, знань, навиків особистості. На її думку, професійна готовність – це усвідомлення високої ролі соціальної відповідальності, прагнення активно виконувати професійне завдання, установку на реалізацію знань, вмінь та якостей особистості [4].

Готовність до праці – еліпсис трьох понять, що мають різні значення:

- широке значення – готовність до будь-якої праці – як результат трудового виховання з раннього дитинства, що виражається в бажанні трудитися, в осмисленні необхідності брати участь у спільній трудовій діяльності;
- більш конкретне – потреба в праці, що конкретизується в готовності до праці певної, що стала професією, як результат професійного навчання і виховання і підсумок не тільки професійного розвитку, але і соціальної зрілості особистості;
- найбільш конкретне – готовність до праці безпосередня, що виступає у відомих або можливих умовах, як результат психологічної підготовки і психологічної мобілізації [9].

Готовність до дії – стан мобілізації всіх психофізіологічних систем людини, які забезпечують ефективне виконання певних дій [10].

Конкретний стан готовності до дії визначається поєднанням факторів, які характеризують різні рівні, напрями готовності: фізичну підготовленість, необхідну нейродинамічну забезпеченість дії, психологічні умови готовності. Залежно від умов виконання дії провідною може стати одна із цих сторін готовності до дії [10].

Стосовно визначення «туризмознавство» слід сказати, що це загальна теорія туризму, галузь соціокультурного знання, яка має синтетичний характер і характеризується розгалуженими міжнауковими зв'язками, що фокусуються в усвідомленні різних аспектів туризму.

У межах нашого дослідження докладніше зупинимось на тлумаченні поняття фахівець, синонімом якого, згідно з результатами багатьох досліджень, є поняття спеціаліст.

Фахівець, спеціаліст – людина, що володіє спеціальними знаннями й навичками в будь-якій галузі, що має спеціальність; людина, що добре знає будь-що, майстер своєї справи [8].

Т.Ф. Єфремова зазначає, що спеціаліст – це той, хто професійно володіє будь-якою спеціальністю, володіючи спеціальними знаннями в будь-якій галузі науки, техніки, мистецтва; той, хто особливо досвідчений, майстерний в будь-чому; майстер своєї справи.

На думку С.І. Ожогова, спеціаліст – це працівник у галузі будь-якої визначеної спеціальності.

«Спеціаліст» у словнику Д.Н. Ушакова має таке значення: представник тієї чи іншої спеціальності (наукової, художньої, технічної та ін.); людина, яка професійно займається тим або іншим спеціальним різновидом праці.

Великий україно-російський словник також має визначення поняття спеціаліст – це людина, яка вміє що-небудь добре робити і яка володіє великим досвідом в чому-небудь.

Також, визначення поняття спеціаліст є в законі України про вищу освіту. Там, поняття спеціаліст визначено так: «спеціаліст – освітньо-кваліфікаційний рівень вищої освіти особи, яка на основі освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра здобула повну вищу освіту, спеціальні уміння та знання, достатні для виконання завдань та обов'язків (робіт) певного рівня професійної діяльності, що передбачені для первинних посад у певному виді економічної діяльності» [17].

Висновки. Отже, виходячи з усього вище сказаного, ми можемо дати загальні визначення базовим поняттям нашого дослідження.

Соціальний туризм – це організація змістовного оздоровлення та відпочинку широких верств населення за найнижчими доступними цінами, зорієнтованими лише на потреби відновлення матеріальної бази.

Фахівець – людина, яка володіє спеціальними знаннями й навичками в будь-якій галузі, що має спеціальність.

Туризмознавство – це загальна теорія туризму, галузь соціокультурного знання, яка має синтетичний характер і характеризується розгалуженими міжнауковими зв'язками, що фокусуються в усвідомленні різних аспектів туризму.

Формування готовності – це процес під впливом установки, яка в свою чергу, створює своєрідне «налаштування» суб'єкта на майбутню діяльність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шандор Ф.Ф. Сучасні різновиди туризму : навч. посіб. / М.П. Кляп, Ф.Ф. Шандор. – К. : Знання, 2011. – 334 с.
2. Манильська декларація по соціальному впливу туризму : от 22.05.1997 г. / Всемирное совещание руководителей сферы туризма. Печ. изд. – М. : Международный туризм: правовые акты, 2000.
3. Закон України «Про туризм» : за станом на 15.09.1995 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К. : Парлам. вид-во, 2003. – 172 с.
4. Кифяк В.Ф. Організація туристичної діяльності в Україні : навч. посіб. / В.Ф. Кифяк. – Чернівці : Книги-XXI, 2003. – 300 с.
5. Мальська М.П. Туристичний бізнес: теорія та практика : навч. посіб. / М.П. Мальська, В.В. Худо. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 424 с.
6. Пазенок В.С. Філософія : навч. посіб. / В.С. Пазенок. – К. : Академвидав, 2008. – 280 с.
7. Линенко А. Ф. Педагогічна діяльність і готовність до неї : Монографія / Линенко А. Ф. – К. : ОКФА. – 1995. – 80 с.
8. Мала гірнича енциклопедія : [у 3 т.] / редкол. В.С. Білецький (голова) [та ін.]. – Донецьк : Донбас, 2004. – Т. 3. – 644 с.
9. Тлумачний російсько-український словник психологічних термінів / [уклад. В.Й. Бродовська та ін.]. – К. : Професіонал, 2007. – 512 с.

10. Мещеряков Б. Большой психологический словарь / Б. Мещеряков, В. Зинченко. – М. : Прайм-ЕВРОЗНАК, 2002. – 633 с.
11. Гладких В.Г. Формирование профессионально педагогической готовности бакалавра технологического образования как научная проблема / В.Г. Гладких, М.С. Емец // Вестник Оренбургского государственного университета. – 2011. – №2 (121). – С. 133-139.
12. Узнадзе Д.Н. Общая психология / Д.Н. Узнадзе ; [пер. с груз. Е.Ш. Чомахидзе ; под ред. И.В. Имедадзе]. – Санкт-Петербург : СПб, 2004. – 413 с.
13. Дьяченко М.И. Психологические проблемы готовности к деятельности / М.И. Дьяченко, Л.А. Кандыбович. – Минск : Беларуский университет, 1976. – 175 с.
14. Дурай-Новаковская К.М. Основы и закономерности процесса формирования профессиональной готовности к педагогической деятельности : автореф. дисс. на присвоение науч. степени докт. пед. наук : спец. 13.00.04 «Теория и методика профессионального образования» / К.М. Дурай-Новаковская. – М., 1983. – 41 с.
15. Ипполитова Н.В. Система профессиональной подготовки студентов педагогического вуза: личностный аспект : монография / Н.В. Ипполитова, М.А. Колесников, Е.А. Соколова. – Шадринск : Исеть, 2006. – 236 с.

REFERENCE

1. Shandor F.F. Suchasni riznovydy turyzmu : navch. posib. / M.P. Klyap, F.F. Shandor. – K. : Znannya, 2011. – 334 p.
2. Manil'skaya deklaratsiya po sotsial'nomu vozdeystviyu turizma : ot 22.05.1997 g. / Vsemirnoye soveshchaniye rukovoditeley sfery turizma. Pech. izd. – M. : Mezhdunarodnyy turizm: pravovyye akty, 2000.
3. Zakon Ukrayiny «Pro turyzm» : za stanom na 15.09.1995 r. / Verkhovna Rada Ukrayiny. – Ofits. vyd. – K. : Parlam. vyd-vo, 2003. – 172 p.
4. Kyfyak V.F. Orhanizatsiya turystychnoyi diyal'nosti v Ukrayini : navch. posib. / V.F. Kyfyak. – Chernivtsi : Knyhy-KHKHI, 2003. – 300 p.
5. Mal's'ka M.P. Turystychnyy biznes: teoriya ta praktyka : navch. posib. / M.P. Mal's'ka, V.V. Khudo. – K. : Tsentр uchbovoyi literatury, 2007. – 424 p.
6. Pazenok V.S. Filosofiya : navch. posib. / V.S. Pazenok. – K. : Akademvydav, 2008. – 280 s.
7. Lynenko A. F. Pedahohichna diyal'nist' i hotovnist' do neyi : Monohrafiya. – K. : OKFA. – 1995. – 80 p.
8. Mala hirnycha entsyklopediya : [u 3 t.] / redkol. V.S. Bilets'ky (holova) [ta in.]. – Donets'k: Donbas, 2004. – T. 3. – 644 p.
9. Tlumachnyy rosiys'ko-ukrayins'kyu slovnyk psykhohichnykh terminiv [uklad. V.Y. Brodovs'ka ta in.]. – K. : Profesional, 2007. – 512 p.
10. Meshcheryakov B. Bol'shoy psikhologicheskiy slovar' / B. Meshcheryakov, V. Zinchenko. – M. : Praym-YEVROZNAK, 2002. – 633 p.
11. Gladkikh V.G. Formirovaniye profesional'no pedagogicheskoy gotovnosti bakalavra tekhnologicheskogo obrazovaniya kak nauchnaya problema / V.G. Gladkikh, M.S. Yemets // Vestnik Orenburgskogo gosudarstvennogo universiteta. – 2011. – №2 (121). – P. 133-139.
12. Uznadze D.N. Obshchaya psikhologiya / D.N. Uznadze; [per. s груз. Ye.SH. Chomakhidze; pod red. I.V. Imedadze]. – Sankt-Piterburg : SPb, 2004. – 413 p.
13. D'yachenko M.I. Psikhologicheskiye problemy gotovnosti k deyatel'nosti / M.I. D'yachenko, L.A. Kandybovich. – Minsk : Belarusskiy universitet, 1976. – 175 p.

14. Duray-Novakovskaya M. Osnovy i zakonomernosti protsessy formirovaniya professional'noy gotovnosti k pedagogicheskoy deyatelnosti : avtoref. diss. na prisvoeniye nauch. stepeni dokt. ped. nauk : spets. 13.00.04 «Teoriya i metodika professional'nogo obrazovaniya» / M. Duray-Novakovskaya. M., 1983. – 41 p.
15. Ippolitova N.V. Sistema professional'noy podgotovki studentov pedagogicheskogo vuza: lichnostnyy aspekt : monografiya / N.V. Ippolitova, M.A. Kolesnikov, Ye.A. Sokolova. – Shadrinsk : Iset', 2006. – 236 p.

УДК 616-006-057-084:001.891(477)

ВВЕДЕННЯ В КУРС ДИСЦИПЛІНИ «ОХОРОНА ПРАЦІ В ГАЛУЗІ» ДЛЯ МОЛОДШИХ СПЕЦІАЛІСТІВ ПИТАНЬ БЕЗПЕКИ ПРАЦІ ПІД ЧАС РОБОТИ З ПРОТИПУХЛИННИМИ ПРЕПАРАТАМИ

Малишевська О. С.

*Івано-Франківський національний медичний університет, вул. Федьковича, 91 а,
м. Івано-Франківськ, Україна*

o16r02@yandex.ua

У статті розглянуто умови праці молодшого медичного персоналу в онкологічних закладах і ризики, які виникають у процесі такого виду діяльності. Наведено шляхи оптимізації умов праці, що включають чотирирівневий комплекс заходів, спрямованих на управління ризиками, які виникають під час застосування лікарських препаратів з канцерогенним потенціалом. Запропоновано, як профілактичний та запобіжний працезохоронний захід, впровадити в курс дисципліни «Охорона праці в галузі» для молодших спеціалістів розділ, присвячений безпечній роботі з канцерогенно-небезпечними препаратами. Інформування та навчання молодших спеціалістів принципам безпечної роботи в онкологічних закладах дозволить знизити рівень професійної захворюваності та виникнення професійних патологій серед молодших медичних спеціалістів.

Ключові слова: охорона праці медичних працівників, охорона праці в онкодиспансері, канцерогенез, професійний канцерогенез, професійний рак, медичний нагляд.

ВВЕДЕНИЕ В КУРС ДИСЦИПЛИНЫ «ОХРАНА ТРУДА В ОТРАСЛИ» ДЛЯ МЛАДШИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ВОПРОСОВ БЕЗОПАСНОСТИ ТРУДА ПРИ РАБОТЕ С ПРОТИВООПУХОЛЕВЫМИ ПРЕПАРАТАМИ

Малышевская О. С.

*Івано-Франківський національний медичний університет,
вул. Федьковича, 91 а, г. Івано-Франківськ, Україна*

o16r02@yandex.ua

В статье рассмотрены условия труда младшего медицинского персонала в онкологических учреждениях и риски, которые возникают в процессе такого вида деятельности.

Большинство противоопухолевых препаратов для лечения онкологических больных имеют выраженное, неселективное, токсическое, мутагенное и канцерогенное влияние на организм. Однако, такому воздействию поддается не только организм пациента, но и младший медицинский персонал, который готовит, вводит и утилизирует противоопухолевые препараты. Именно эта категория медицинских работников требует максимальной защиты, а соблюдение требований охраны труда работником на рабочем месте – контроля.

Введение в процесс обучения младшего медицинского персонала вопросов охраны труда во время работы с противоопухолевыми препаратами в курс учебной дисциплины «Охрана труда в отрасли», с целью обучения будущих медицинских работников комплексу мероприятий, создающих безопасные условия труда в процессе работы с противоопухолевыми препаратами.

Это даст возможность предотвратить и избежать развития профессиональных заболеваний, в том числе профессионального рака, среди младшего медицинского персонала.